

[Madsen-Mygdal.]

Regeringen har ikke en Gang haft behov at tage blot en Time til Overvejelse af, hvad her er henstillet. Det er en Afvisning, og vi maa respektere denne Afvisning og tage den til Efterretning. Men naturligvis maa jeg anbefale dem, der ikke billiger en saadan Optræden fra Regeringspartiernes Side, at stemme imod en Dagsorden, der udtaler, at Folketinget blankt godkender — og saa er vi færdige med den Sag!

Selv om det nu er Dagsordenen, vi drøfter, tør jeg maaske paaregne den højtærede Formands Tilladelse til, at jeg vender tilbage til nogle Udtalelser, der blev fremsat for nogen Tid siden af den højtærede Statsminister. Statsministeren gjorde gældende, at Ministeriet ogsaa i sine Overvejelser har været inde paa det embedsmæssige Ansvar. Ja, det betvivler jeg i og for sig ikke, for det vilde være utænkeligt, at noget Ministerium skulde kunne undlade at drøfte dette Spørgsmaal, men det, jeg paatalte, var, at der aldeles intet stod i den Beretning, der er meddelt Rigsdagen og Offentligheden, om, at Ministeriet havde overvejet noget saadant. Der stod bare, at man gav Tilslutning til Rigsadvokatens Udtalelse, der omhandler noget helt andet end det embedsmæssige Ansvar — og saa ikke mere.

Dernæst udtalte den højtærede Statsminister, at man ogsaa ønskede at sikre Handelsministeriet den Autoritet, der var fornøden. Ja, naturligvis, det har jeg ikke draget i Tvivl. Det vilde være en mærkelig Regering, der ikke ønskede det. Men saa udtalte Statsministeren, jeg kan ikke referere det ordret, der foreligger jo ikke endnu Fortryk, men det var noget i Retning af, at det, der nu skulde ske, var at planlægge et nyt og bedre System, en ny Form for Regnskabsvæsenet, vel ogsaa en ny Revision, og mere Revision.

Det er alt sammen meget godt; men det er en Misforstaaelse, hvis den højtærede Statsminister tror, at det er nok. Det gælder her, som i de allerfleste af Livets Forhold, at Mændene er det vigtigste, det er dem, Befolkningen retter sin Opmærksomhed paa, det er dem, der skaber Tillid, men det er ogsaa dem, der skaber Mistillid. Og derfor klares det, der her er sket, ikke med Systemet, det, det drejer sig om, er den Tillid, som de Mænd, der indtager ledende Stillinger i den paagældende Virksomhed, kan paaregne i Fremtiden.

Baade den højtærede Handelsminister og Ordføreren for det radikale Parti og vistnok flere andre mener at kunne fast-

slaa her, at jeg har sagt, at den rigtige Afgørelse vilde være den, at den nuværende Departementschef forblev i Afviklingskassens Bestyrelse, men blev afskediget med Pension som Departementschef. Men det er ganske urigtigt. Jeg har ikke nævnt nogen bestemt Foranstaltning; jeg har henstillet, at man tog Sagen op til fornyet Overvejelse og overvejede de forskellige Fremgangsmaader, som Tjenestemandsløven anviser.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen i den Maade, han refererede mig paa, var inde paa en fiffig Omskrivning, som ikke klædte ham. Jeg anmoder det ærede Medlem om, naar Fortrykket kommer, at læse det; det ærede Medlem vil da se, at hvad jeg udtalte, var dette, at det er vanskeligt for almindelig sund Sans at forlige sig med, at man, naar der overhovedet skal ske nogen Afskedigelse i denne Sag, afskediger dem, hvor der ikke foreligger nogen som helst Grund til at tvivle paa, at vedkommende har gjort god Fyldest, men lader den, overfor hvem Tvivlen har rejst sig, og hvor Fejlene er paavist, blive.

Den højtærede Statsminister, og jeg tror ogsaa Handelsministeren, mente at finde en meget stærk Undskyldning for den paagældende Mand — som jeg, det ønsker jeg at gentage her, jo aldeles ikke anbefaler at iværksætte nogen personlig Forfølgelse imod, men som jeg heller ikke finder, der ved denne Lejlighed er Grund til at foranstalte en særlig Forherligelse af — i, at han var overbejrdet med Arbejde, og det var jo navnlig disse Hverv udenfor Ministeriet, der bevirkede denne Overbejrdelse.

Ja, i saa Fald er det en Fejl af dem, der har paalagt ham disse Hverv, men paa det Punkt er den ene Regering ikke bedre end den anden, og jeg skal aldeles ikke deltage i disse Overvejelser, som vi hver Gang kommer tilbage til: at det ene Parti har gjort saadan, og det andet Parti har gjort saadan, for det er denne Sag ganske uvedkommende. Men jeg er ikke enig med Statsministeren i, at det kan have været saa overbejrdende. Der er mange Departementschefer indenfor Centraladministrationen, der har et meget stort Arbejde, og navnlig meget større ministeriel Virksomhed, end der er Tale om her i Handelsministeriet; der er ingen Tvivl om, at Handelsministeriet, til Trods for de betydningsfulde Sager, det omfatter, er et meget lille Ministerium, ja, maaske vort mindste.

Men rent bortset herfra, er det, der